
játék és szünet, színek vonzásában

KOLIGER KÁROLY

VALLOMÁS

Ezen a reggelen; azt hiszem, a többiekkel. A többiekhez hasonlóan. Ezer és ezer más ember előtt, illetve valamennyivel kevesebb ember után. Amikor, enyhén szólva, ébredésem kész tényként könyvelhetem el, illetve, lezártam volna a gondolatot, hogy kész tény, tehát felébredtem, pontosabban az ébredésem igazolja, valami történt velem, velem, aki én vagyok, akiről elhiszem, hogy én lehetek, mert magamról van szó. Aki önmagáról (önmagának is) állíthat valamit, mert az az érzése, hogy felébredt, és ez a körülmény az ébredés összetett folyamatának pillanata, egészen biztosan, hiszen követi, egy sereg dolog követi az egészset. Az egészset, amelyből, pillanatról lévén szó, pusztán e töredék jelzi, e töredék jelezheti, hogy a már meglevőről lehet szó csupán. Az egész nem kitalált dolog. Mert ellenkező esetben fel sem ébred/het/tem volna. És a többiek sem. És senkinek sem jutott volna eszébe — sem valami, sem semmi.

Elég bosszantó ügy: későn ébredtem. Rohannom kell a többiek után. (Mire odaérnél, azok elmennek.)

Vagy korán ébredtem volna? Ébredésem — álmodom? Álmodom, hogy sokak után, még többek előtt gondolok a, foglalkozom az ébredés gondolatával; foglalkozom vele annál az egyszerű oknál fogva, hogy magam is szóba kerültem, vagy megtörténhet, hogy szó lesz rólam is.

Azt hiszem, lovagolok rajta: ha felébredtem, úgysis kiderül. Alvó, pontosabban álmodó figurát miért izgat a kérdés, mi lesz velem, ha felébredt. Aludtam, vagy még alszom is, és ilyesmin akadok fel. Mi lesz velem, ha kipattannak szemeim? Végigálmodhatom-e álmomat?

Ilyen körülmények között, sajnos, az utóbbi időben nyugtalan éjszakáim vannak. Éjszakáim; hiszen éjszakában szárnyal az álom, s az éjszaka előzi meg a reggelt, pontosabban azt a pillanatot, amikor az álom lezárul, illetve, az álomból félálomba, majd pedig, az álom bizony-

ságára, valósággá szenderül az ébredéssel járó gondolat, hogy tudniillik felébredhetsz, ha eljön a reggel.

Reggelek köszöntenek ránk.

Napok, nappalok.

Sokszor mégis az ellenkezőjét hisszük; talán mert kitartóan csupán álmodni vagyunk képesek. És születési hibánk, hogy tartunk a. Hogy a „Aludj, és álmodjál.” — De amikor ez pont ekkor történik...

És megpróbálom, kísérletet teszek az alvásra. Még félálomban pedig, s nem csoda, nehezen megy: nem tudok dönteni, fel sem ébredtem, el sem aludtam, ez álomban történik, álomnak vélem, pedig félálomban vagyok, vagy csak azzal kínlódom, hogy a valóságból álom, félálom, vagy pusztán a valóság felé kormányozzam magamat. (A többiekhez hasonlóan.)

Ezért köszönnek az emberek egymásnak reggel, vagy nappal, vagy az éjszakában, vagy amikor egyesek köszönnek, elköszönnek, vagy megköszönnek valamit egymásnak, ezért halad az ember egy egészen más irányból más irányba? Talán egészen önmagáig. Vagy önmagától is messzibbre. Hogy már maga sem tudja, ő-e az.

Amikor a dolgok megtörténnek. Ahogyan mondanánk: szükségszerűen bekövetkeznek.

Nos tehát: az órát elalvás előtt ajánlatos felhúzni. Ha másért nem, ha te magad már nem is ébredsz fel, csörögjön legalább. (Az órának ennyi kijár.)

Most már abban sem vagyok biztos, hogy az órát csörgőre húztam-e, illetve hogy abban a pillanatban mit cselekedtem éppen. Amikor az idő drága pénz. És még nem is pihentem. Vagy még haza sem értem, hogy magamhoz méltóan, mint sokan mások, ébredés vagy munka után lepihenjek.

Ezért nehéz az én életem: sem álom, sem valóság. Vagy ha félek és már félni sem tudok egészen. Az egésztől. Mitől is?

Már nem az ébredéstől.

Akkor meg mitől ugyan?

Vagy miért?

Nem merem, nem tudom bevallani?

Ennyire tehetetlen az ember. Ki önmagára bízta önmagát.

Játék nr. 1

Kérdezel: tényeket elemeznél, mikroszkóp alá helyeznél, csontjaimról lefejtenéd hússzínú akaratom, fogaimat felcserélnéd az eredetiek kivizsgálása céljából, végiggyalogolnád erezetem, agytekervényeim, lemérnéd beleim hosszát, szempillantás alatt következtetnél, melyek a kedvenc színeim, vagy kérdeznél barátaim felől, egyszerűen belémlapoznál: kivel aludtam, ki a szeretóm-élettársam, s hogy magképes vagyok-e, évzredekig időznél felettem, kínoznál is, hogy bevalljam, mit tartok egyes dolgokról, s ha járni megtanulok, merre veszem az irányt, és miért, s ez kinek az ötlete, vagy pedig, bizonyos határokon túl, ha mindez valami tőlem független ügy, miért csinálom, és aztán azt kérdeznéd..., vég nélküli kíváncsisággal ostromolsz, moccani sem tudok, nyikkanni se merek, kérdezel, csak kérdezel, mellemnek szögezed a kérdést: főkérdést, alkérdést, keresztkérdést találsz ki, egyre bombázol,

csattognak a kérdések, ilyen kérdés, olyan kérdés, szóval mindenféle kérdés; de Te csak kérdezz szaporán — állok rendelkezésedre.

Megválaszolom valamennyi kérdésed.

Őszintén; elvégre engem is izgat önmagam kiléte.

Játék nr. 2

Ez játék?

Mi mindennel tudunk mi játszani.

Az óra elüti a percet. Miért jár pontosan az óra?

Kivételt miért tesz velünk?

Miért kérdezzük, miért van mindez?

Játszunk — ha egyedül is. Ha ennyire kegyetlen játékunk. Ha sem másokkal, sem magunkkal. De játékból — együtt. Az óra is; szebben telik az idő. Észre sem vesszük, hogy játék.

Az óra erősen késik.

Az óra siet.

Ilyesmit állítunk újabban. Kérdések nélkül.

Játék nr. 3

A füvek történetében fordulópontot jelent: tudjuk, mi a harmat, a csepp, a dér, a zúzmara, továbbá néhány fogalom: nyáj, mező, rét tavaszon, zengő erdő szomszédságában.

Az erdő szélén idős ember szomorú fa tövében kaszát kalapál. (Harmat fürösztötte, csepp cirógatta, dér lepte, bolyongott zúzmarás ágak világában — hogy meglelje szétszéledt nyáját, melyet fiatalon elveszített; szerelmesen végtelenbe füttyörészett, tavaszon, éppen ezen az erdőszélen. Mint a mesében szokás.)

S a füvek erről mit sem tudnak.

De ez is a füvek történetéhez tartozik.

Játék nr. 4

Közkívánatra megszólalt a prímás:

— Ami tőlem telik. De egy hegedűm s egy vonóm. Csodát ne várjatok: mindössze négy húr. Egyik ha szól, a többi tercel, kvintel.

A dobos:

— Ha új ütőket szerezhetnék, kidobolnám magam kedvemre.

Valaki a tömegeből: „Tegyünk próbát!”

Valaki más: „Tegyünk próbát!”

És szól a hegedű, pereg a dob.

Édesen, szomorúan, keservesen, zuhogón.

Játék nr. 5

Újabbaknál újabbakat találunk fel. Újabbakra újabbakat. Találmányainknak se szeri, se száma. Akár a hangszer, vagy a festék, vagy

egyéb valami, ami nélkül nem lehet. Amelyek hiányában találmányaink sem lennének tökéletesek.

Valamennyi valamire jó.

Játék nr. 6

Játék közben énekeljünk.

— Ki tud egy tömegdalt?

Játék nr. 7

Kísérlet.

Kísérlet hamuval. (Sár, sötétség.)

Egy másik kísérlet.

Kísérlet sárral. (Korom és vakság.)

Harmadik kísérlet.

Vakon, a sötétséggel. (A fény?)

Negyedik kísérlet.

Hamu. (Hamu-kísérlet?)

Újabb kísérlet.

Sár és sötétség. Némi félelemmel.

Kísérlet nagy sokára.

Kísérlet ismeretlennel. (Ismeretlennel?)

Újabb kísérlet ismeretlennel.

Újabb kísérlet.

Gátlástalan kísérlet. Értelmetlen kísérlet. Akármilyen kísérlet. Meddig-tartó kísérlet. (Kísérlet.)

Játék nr. 8

Igen: a hétfők történelme. Játszunk: tábornokok, közlegények vagyunk, fakarddal, fapisztollyal, egyebekkel.

Egy tábornok reggeltől estéig háborúzott. Vacsora után ólomkatonáival folytatta. Éjjel sem hagyta abba. Reggel ismét csatába indult. Így vívta harcát egy egész életen át. Mostanában pedig halott bajtársaival tanácskozik: üzenetet várnak az újabb seregek: hol és mikor, mely körülmények játszottak sorsdöntő szerepet abban, hogy sikerre sikerrel aratott, illetve egyáltalán: miért tartják őt minden idők legnagyobb hadvezérének.

De, mint tudjuk is, újabb és újabb fegyverek, kitüntetések szólnak a mellett, hogy a jelentés egyre csak késik. S telnek a napok. Az évek. Évezredek.

Játék nr. 9

— Uram, zsebében egy cetli található.

— Köszönöm, hogy figyelmeztetett — és homlokához kap.

Különös írásjegyek: se olvasni, ennél fogva értelmezni sem lehet. És a zsebbe sem tehető vissza. És mióta, és valamennyien lobogtatjuk e papírszeletet. És valamit beszélünk, magyarázunk. Tekintetünk a darabka papír hátulján fennakad: megoszlik a figyelem. A papír — volt, nincs.

Hajsza indul zsebeink után. Hogy ellenőrizzük tartalmát, a hajtókákat, egyszóval: mindent.

Újabb futamok. Már önmagunkat keressük: álarcok, jelen, holmi mozdulatok mögött. Felforgatjuk az időt. Visszatekerjük orsóra a fonalat. Kiállunk a ház elé, mondunk valamit, valami jót, hogy boldoguljunk szerencsétlen helyzetünkben; és ebben másoknak is segítünk, azok pedig nekünk viszont, fokozódó iramban.

És az írásjegyek egyszerűségüknél fogva mind bonyolultabb műveletek ismeretét követelik tőlünk, akik — hisszük — rendületlenül kitarunk szándékunk mellett. Mert szándékunk van a megfejtésével.

Elgondolkodtató, egy darabka papír mily gondot okoz.

Játék nr. 10

Az ember saját képére teremti az állatkertet.

Így van rendjén.

Önmagunkhoz hasonlítunk legkevésbé.

Kerülni szeretnénk a teremtés körüli bonyodalmat.

Jelekkel, hangokkal, színekkel, mozdulatokkal, s számtalan összetett dologgal operálunk.

Hogy a jeleknek értelmük legyen. Hogy a hang hallhatóvá legyen, szárnyaljon, zöngésségével íveljen át zöngétlenül. Színre szín jusson. A mozdulatok kiteljesedjenek.

Találkozunk önmagunkkal egyes szám első, második, harmadik személyben, s többes számban is. Délután, séta közben elégedettek lehessünk az állatkertben.

Így lenne rendjén.

Játék nr. 11

A bohóc — cirkuszban vagyunk — nevelteti tisztelt közönségét. Estéről estére, nap mint nap. És amikor az emberek jól kikacagták magukat, ki-ki elhagyja a nézőteret. Helyükbe újak jönnek.

A bohóc még mindig nevelteti a közönséget; de egy-egy fellépése előtt, újabban, mind több és több szert használ, hogy mosolygó arca eredeti legyen.

Kár, hogy e cirkuszban csupán egyetlenegy bohóc található. Igaz, ez még mindig előnyös helyzet: kár azért a cirkuszért, amelynek bohóca sincs.

Játék nr. 12

Például: 12h: tizenkét órát jeleznek a mutatók. Az emberek, mondjuk, zömmel később ebédelnek. Mások, természetesen, egyéb oknál fogva, valami mást csinálnak. Olyanok is akadnak, akiknek eszükbe sem jutna, mennyi lehet az idő. Vagy ismét mások, akiknek édes mindegy, mi történhet pontban tizenkét órakor. Nem beszélve az órásokról, akik ebben az esetben külön csoport. Akiknek egy része talán éppen ebédel, vagy, igazoltan, valami mást csinál. Vagy azokat véve figyelembe, akiket kifelejtettünk, de leköti figyelmüket az óra mutatóinak állása... Úgy tűnik — valamennyien. Tizenkét órakor. Ha se nem ebédelünk, sem valami mást nem csinálunk. Amikor nyilvánvalóan pontosan tizenkettőt mutat az óra. Dél van. És kong a harang. Már üti a tizenkettédiket... S a nap is megáll égi útján. Összekulcsolt kezek láttán. Harangzúgás reményében. Amikor árnyékunk egybeesik önmagunkkal.

Ez jó példa lehet.

Játék nr. 13

Az úttesten, előttünk, átment egy macska. Valaki macskája. De lehetséges, hogy senki macskája. Erre mi merészen továbbmegyünk. Erdőben találjuk magunk. Fák hegyén fennakadt papírsárkányként szenvedjük át az évszakokat. Számba vennénk, hogyan lehetséges ez. Az út, vagy az irány, vagy pedig a távol, pontosabban a távolság? Fától fáig, ha tenger mélységes fenekén, cseptől cseppig, vagy, így lesz jó, virágzásból elhullásig. Hogy biztosak legyünk dolgunkban.

Az is lehet, a mi macskánk volt; egy másikunk előtt haladt át az úttesten. S csak ekkor derült ki, nem figyeltünk az útirányra; valamiről beszélgettünk. Nem csoda, elérhetetlen távolságra, az a macska kényelmesen áthaladhatott az úttesten; tőlünk függetlenül, utunkat keresztezve.

Kié lehetett az a macska?

Játék nr. 14

Eleget játszottunk.

Játsszunk még.

Még.

Még.

Még...

Játék nr. 15

Cigarettázom. Feketekávé mellett. Egy asztalnál. Szobában; valami térdobozban. A doboz falán rajzok, alakzatok. Mozdulatlanok. Én sem mozdulok. Ülök nyugodtan. A kávé még nem tette meg a maga hatását. Egyenletesen ver a szívem. De nem a szívem ritmusával figyelem a kigyózó füstöt; valójában nem is figyelem: látom. Ahogyan pehely-

ként, a tűz, pontosabban az égés üzeneteként, akármely irányban, pallosként szeli ketté, vagy tudom is én, hány részre, valami alakzatféle- ségekre tér-dobozom nyugalalmát.

Kávét holnap is iszom. És holnapután is. Meg...

Vajon mi történet a nyugalom ilyenén anyagcseréje folytán: mire kell felkészülnöm?

A cigaretta elég; a csészében ikrásan villan az üledék. És ez mind- mind a mai napon történik.

Játék nr. 16

Reggel van. (Ez kifejezhető ezer másféleképpen. A nap felkúszik az égre, vagy közénk alászáll, hogy ebédidőre mind együtt lehessünk, le- tárgyalkjuk a nap eseményeit, elvégezzük később, ami még, úgy tetszik, hátra van, estélig, éjszakába nyúló nappalokkal, csillagok nélkül, arra az egy dologra, bizonyosan fontos tennivalóra összpontosítva figyel- münket, amely közben, időben és térben, egy napszak értelmét nyeri, különösebb megrázkódtatások nélkül világossá lesznek a fogalmak, ezek közül, ismét csak könnyedén, kiválaszthatjuk a legmegfelelőbbet a reg- gel meghatározására, amely definíció alapján kiszámítható a percek, órák tartama, levezethető a megtörténtek sorrendje, időben és térben, plusz-mínusz lehetőségeink tudatában, biztonságban kiléphetünk a ka- pun.)

Hét óra múlt néhány perccel.

Játék nr. 17

1.

Régóta csupán a sugarait vesztett sárgák, az érett barna, ötvözött vö- rös és a lefokozott, szürkén csendülő, acélosan tiszta feketék lelkesíte- nek. A többi felesleg. A hézagöltő kékekről tudom, túl vagyok a fel- fedezéseken. A valahova-kívánczóság szüzi fuvallata? A hiány örökös és törvényszerűen növekvő irányzatú. Rozsda-színekről álmodtam.

A kertben csönd; a hernyók leették a fák leveleit. Ez lenne a nyár- utó? Vajon mely gyümölcsből termett az idén bőségesen? Közeledik a halottak napja. Vajon mit adunk enni halottainknak?

Ismét a színek. Dereng.

Kinézek az ablakon. Aki pedig kint áll, az az ablakon vagy a fala- kon keresztül fürkészi: miért aludt ki a lámpa, vagy hogy honnan a nap termérdek fénye.

Kóbor poéták éneke. Vándorok. Varjak.

Tanulmányoznom kellene a madarak világát.

Nekem még élni kell.

2.

A varjaktól pedig nem félek; sohasem tartottam tőlük. Tavaszban, virágzásban, igaz, láttam már, mint hallgatnak a fák, hogyan forr el

a színekkel, zamatokkal telj üst. És a most rendelkezésemre álló, viszonylagosan óriási előnyömet a varjak fogadtatására kell pazarolni.

3.

Elavult ünnepi öltözékben. Egyetlen kegyelmes gondolat, hogy mind különösebb módon, valami bizonyágképpen, újabbnál újabb emlékeket fedezzek fel megtörtént életemben.

A fák hallgatnak. Szótlanul. Senkinek.

Akkor meg mire föl a csend zizegése?

4.

Igen: a színek. Ó, persze, a színek. Hamvas vásznakon telített pasztellképed, s a szobád. Messzi falakról pergő hús homály. Megosztozunk dolgainkon. (Tékozló kezeinkkel a sötétben kotorászunk.) A körmök, a karmok tovább nyúlnak öntudatlan tempóval.

Színek. Varjak.

Micsoda képtelenség! Varjak képében járná világunkat az örök érthetetlen? Szomorú zenével, iszonyattal derűs arc helyett, borzadva önmagától is.

Nem érteni a szót. A kiáltást meg éppen.

Kétségek merülnek fel: magunknak áldozunk. A fal mi magunk vagyunk.

A bal és a jobb kéz. Ujjaink közt lélegzettel, amelyből a színek lecsapódnak.

Kolonos.

A fül még hall, de nem nyílhat szólásra ajkad.

Színekben látsz, hallod a színeket. Tűnődsz: tornyokat bámultál, s árnyaik letemettek.

Kolonosi menedékházakból — újabbakba.

Süketen, vakon, értelmetlenül.

A vándor: „Az értelem virágait az Űt felett átsuhanó madarak énekében sejtem.”

De repülni...

Vagy énekelni is...

Tiszta eszmélésben; az értelem hangjait.

5.

Hallod a színeket.

Az operettek tragikus világából mindhiába szeretnénk valahányan szabadulni.

Ajánlás: zenei tökélyünkben rejlenek a hangok és akkordok. Amit kibocsáthatunk, hogy meghalljanak minket; amit magunkban visszhangzunk, hogy önmagunkat értelmezzük.

6.

Jelenlét. Eszmélés. Döbbenet. Nem variálható. Egy állandó ismételtén visszatér.

A nyugtalanság. A félelem. A semmi kínos érzete. Vagy másfelől a végtelen szabálytalanul gazdag sejtése, ami a mi világunkban nem használható.

Zuhanásra — zuhanás. A folyók visszafelé folynak. Kövek helyét kövek foglalják el. Más utakon; amerre ember járhat, születik. A láthatatlan titok teljesebb lesz. Plusz-mínusz életünk: hintáin pislogunk. Mulatságos, nemde?

És mégis.

Játék és szünet.
Színek vonzásában.

Játék nr. 18

Nagykorú emberhez illően — nagykorú ha lettem. Pici szünet. Első szünetem. A teremtés óráiban.

Játék nr. 19

1.

Egy festő egyetlen képet festett életében. (Egy ablakot.)

2.

Ezen a napon füvet, pihetollat és barackfavirág énekében gyöngyöző cseppeket gyűjtöttem. Így emlékszem rá. Hogy lásd:

Estére megérkezünk, asztalhoz ülünk, ennénk valamit, vagy ágyra telepednénk, vagy mielőtt elneheznének tagjaink s a kirojtolódott gondolatok, vagy pedig ismétlésbe bocsátkoznánk, vagy még ez előtt, a mindenek ekképpen bonyolódó folytatásában, lehet, egy szebb sorrendben, amikor észrevétlenül keresgélni kezd az ember.

Ha a szobában, az asztalnál, vagy a heverő púpjainak hajlataiban, netán a falak mentén, vagy mégiscsak a falon, a díszek s a képek, kiszenvedett salétromfigurák között, habos felhőkben, vagy a sarkokban, vagy egyéb irányban, vagy mégiscsak itt, itt, itt valahol, itt a közelben, cserepes talpú, ormótlan lábbelieink, vagy a talapzatok halmazában, vagy végérvényesen ezen a ponton, valahol ennek a táján, ahol egykor vagy valamikor rést hittünk felfedezni, ó, dehogyis felfedezni, ahol most, e pillanatban, erőnek erejével elhithetnénk magunkkal, akkor, itt, ezen a helyen nyílásra bukkanhattunk volna, egy elfeledett, már

sohasem ismétlődő, vagy nem is létező, nem létezhető órában, és most már nem is ez a lényeg, hanem. Ha.

Nem; nem áhítat vagy hűség. Nem. Nem pusztán. S könyörület sem. Ó, dehogyis. Vagy pedig emlegetett kedvenc szín, vagy zamat, vagy valami különösen laktató párlat. Nem. Egyik sem. Talán felelet a kovászra? Nem Lét-. A leélt jövő? Visszafelé — az örök ikra? Talán nem. -kérdés? Megszabadulva a feleslegektől. Mert idepártoltunk: az ablakra szegeztük tekintetünket. Egyetlen feleslegünk.

— Itt lesz... Ugye rátalálunk?

Nézz rám: miért hallgattál el? Azt hiszem, valami nesz, csetintés volt/lesz/. Egészen mélyen, valahol mélyen, üregeinktől, vonulatoktól távol, tengelyek és az anyag kékagyag rétegeiben, ami, illetve ahol. A morzsolódás egyik terméke. Kérdem én magamtól/magamban/magamnak tennék fel ilyen hülye kérdést, vagy kérdést ennél fogva már fel sem tehetek, de. Te azt hitted, azt feleltem: itt. És azt, hogy: rátalálunk. Miért nézel rám oly furcsán? Mért nézel kukának? Illetve — Te most mit művelsz? Látsz Te engem? „Mi történhet e pillanatban velem?” Vagy pedig velemveledvelünkveletestb.

Ugye ezen a napon füvet, pihetollat és barackfavirág énekében gyöngyöző cseppeket gyűjtöttünk? Hogy:

Egy koccanás; valami koccanásszerű.

Üveglapra csorranó képpel; szemeinken új védőburkolatot sejtve, megbízható, valami új lencsével, vagy sárga foltal gazdagabbak. Teljes erővel megfeszíthetjük idegeinket. Vagy ami ilyenkor kéznél van. Teljes erőnkől nézhetünk. S nézni-e? „Tehát mégiscsak a szem, s részben a száj: a ki-. Vagy éppen ennek az ellenkezője, vagy a lencse. illetve a sárga folt, vagy ami.” Vagy v a l a k i l e n e ? -Magunk elé. Az ablakon ki-felé. Ki, messzire, mélybe, meredeken magasra. Főlig, hogy elmaradjanak a zárójelek. Egészen túl. A messziből/messzire/idáig/itt. Ittfelejtve önmagunkban az asztalt, a vetetlen ágyat. Falon, a reá aggatott díszeket. És a sarok. A holmihalmazgyűrűk. Ó, igen, rengeteg dolog kimaradt. Kimaradhatott volna. De mégsem. Az ablak (gátrendszere). „Ez is csupán lehetőség?”

Mert „nem hiába dolgoz/t/unk reggeltől estélig”. Ott, kint a zöldkovászos mezőn. Micsoda íze van: egyetlenegy szál füvecske. Egész nap morzsolhatod ujjaid, őrlheted fogaid között, vagy odaajándékozhatod állataidnak. Majd zöldet kölykeznek tőle. Ettől zöld a mező? Trágyát, továbbá — persze, áttétellel — gőzölgő lelkük porcikáit vissza, a mező testébe ágyazzuk. (S különbözőségeink ellenére valahányan vissza, zöldbe hullunk mi is.) A társzekér recseg-ropog. Az emberek kitódulnak az utcára. Rakomány. A mezőről jössz, illetve hajtasz terheddel valahova. Tudsz/-e/ minderről (?). Füttyülsz az egészre.

Két tenyered közt pihetollak. Viszed asszonyodnak. Madarat láttál az égen. Megcsodáltad énekét. Kezed fölemelted, ellenzőnek, s szemeidre árnyék hullott, de. Végeredményben tisztázni szeretted volna, mi lehet az oka, a nap hónaljában, vagy lejjebb, igen, azon az érzékeny sávon (zónapont). De. Íme, a gyönyörű dallam, madártollak képében, hazakerül: dunna, párna, kócos frizurák megtelnek vele; jut a pihéből arcunkra, mellünkre, öleinkből öleinkre.

Igaz, már beesteledett: barackfavirág énekében gyöngyöző cseppek-ből kikelt a sötétség.

A termés: mag; burokkal, húsos rétegekkel, hogy táplálkozhasson valamivel képzeletünk is. Ezek megtörtént dolgok: mindent át-éltél. Pl. látsz. Hiszed, hogy látni képes lennél. Vagy pl. jól működik térérzéked. „Innen a zuhanás?” — tehát mozgásban; és nemcsak érzed, tudod, de te magad is ennek következtébenstbtb. Hiszen éppen (talán) ez (a „”) választ el e sorsdöntő pillanattól. Ez mind-mind egészen bizonyos (lenne?).

Már asztalnál van az egész család, otthon, az állatok az istállóban, tán kérődznek is: édeskés meleg gőzben, mozdulatlanul, becsukott szemekkel; vagy a tojás a magas ágon, biztonságban levő fészekben, és kikel. Minden elindul egyszer. Látható vagy láthatatlan, de minden: kirepülés: el: el-. „Talán lesz időd felnézni — magad fölé, (mielőtt).”

Leheverednétek, vagy aközben, hogy — mert ezek után mindenre futja — később, bármikor, kedved, kedvetek szerint, s mindent, mindent, a gondolat lezárul/hat/na: nem bocsátkoz/hat/nál soha többé ismétlésbe. És mind több szál füvecske, pihetoll és barackfavirág. (Gyűjténél-gyűjtene-gyűjthetnétek: falak.) Falak. Diszek. Habos felhők. Vagy a sokszorozódó sarkok. Vagy már nemcsak mindenütt az égvilágon. És nemcsak az a bizonyos rés, nyílás (agyagba, gipszbe, hangokba, színekbe, „ismét a színek?”, szavakba öntött képed, pontosabban az egészed — megpattan: ágyékod ki-) meg a már csupán sohasem ismétlődő órák, és nemcsak hogy. Hogy nem érdekel, nemcsak a térdek közé szökken, megfoghatatlan indokoltsága húségednek („Többet mondtál volna önmagadnál?”); mert szobában vagy, nemde. Hogy tudniillik már nem csupán az ablak, illetve hogy az ablak, az ablak gátrendszere (Az agr. erőszak, hatalmi vágy; hiszen nyugovóra készen, vagy a ki-, a meg- előtt.), a füvek meg a madártoll, illetve a pihe, továbbá a barackfavirág énekében mennyi-mennyi gyöngyöző (suhánó, tündöklő, szélzúzott, szétzúzott, elveszett) csepp, parányi (csepp) fű/...zér, zár, sor, lánc, lánc, hánccs, kéreg, fészek, itt, ott, fenn, felemás, gát, ház, lázasan, elpihenni, már, itt, vagy künn, önmagunkon kívül; vagy soroljunk be egy merészebb motivációval.../.

Ma ünnep van? (Milyen nap lehet?)

3.

Vakablakban vak ember. Vagy egészen másról van szó. Ami még az ablakosok előtt sem világos. Hiszen.

4.

Megkérdezhetette volna valaki a Festőtől: az ablakot kitarjuk-e, vagy csakjuk magunkra. Vagy gondolnia kellett volna erre neki is.

„Az ablak mégsem az ő alkotása lenne?”

Fölénk füvek nőnek. És pihetollak. És barackfavirág. És ellepnek. És beborítanak bennünket. Hogy az ablak. Hogy az ablak ki-. Vagy le-. Miközben éberem örködünk önmagunk s a mindenség felett. És abban az esetben is, ha e szolgálat pusztán a füvek, pihetollak és barackfavirág. És ha csupán az ok. Vagy — mondhatunk valami mást is. Bár az „ablak” nem rossz.

Utalás

Eső lesz, takarítsuk be játékszereinket, vagy ha csöndben, ülünk kö-zibük, kioldódnak a színek, karjukba veszik ablakunk.